

כך נראית תל-אביב על מפת מחלק המוסר של המשטרה: צפון העיר (למעלה) ודרומה (למטה) - מקצוע עתיק - בדירות

יפו סימטה מעוקלת, אשר לא זכתה אפילו לשם, מסתפקת במספר: רחוב מס' 4. בית, אשר אפילו דייריו אינם מכירים את מספרו, נעזרים בסימון הזהוי: ערימה של צמיגים משומשים. רחובות דומים יש ביפו — למאות. בתים — לאלפים.

דויד אליהו ניגש אל הדלת שבקומת הקרקע. רגע היסט ובמישנהו כבר הקיש עליה. הדלת נפתחה על ידי גבר שהזמינו פנימה. בעוד האורח נכנס לדירה, יצא ה' מארח לחזית הבית, התיישב על אחר ה' צמיגים.

כעבור שבע דקות יצא דויד. הוא נפרד מן הגבר שישב על הצמיגים ועיטן סיגריה, ירד לאיטו במורד הרחוב. בפנינת הרחובות בית-אשל-רוניאל, עצר מוניתי. באותו רגע התקרב למקום אדם אלמוני, ששאל את דויד למחוז חספו. "מעניין", אמר, לאחר שדויד נקב במקום, "גם אני נוסע לאותו ביתן". הוא הציע לשכור את המוניתי במשותף, ולהתחלק בהוצאות. דויד הסכים ברצון.

באותו רגע לא היה לו שמץ של מושג, שותפו למוניתי אינו עובר-אורח מיקרי כל-כך. כי בזמן שדויד התקרב לדלת ש' ברחוב מספר 4, היה הנוסע השני בעמדת תצפית, מעבר לאחת הפינות. הוא רשם ב'

דיוק את הזמן בו נכנס דויד ויצא, עקב אחריו עד למקום בו לקח את המוניתי. כל זה לא היה ידוע, כמובן, לדויד. לכן, כאשר עצר הנוסע השני את המוניתי בדיוק מול תחנת הנפה הצפונית שברחוב דינגוף, וזיהה עצמו כאיש משטרה, היתה זו הפ' תעה בלתי-נעימה ביותר. כעבור חמש דקות כבר נרשמה במחלקת החקירות עדותו של דויד, שכללה תאור מדויק על המתרחש בבית שמאחורי ערימת הצמיגים.

במשך שלושה ימים נוספים נמשכה ה' עבודה בבית שברחוב 4 ללא הפרעה, ובתום היום השלישי נכנסה המשטרה פנימה, ב' עקבות שני לקוחות: אברהם רוברג ו' מיכאל זיקס.

תיק מספר 64/63, הגיע לשולחן ה' שופט המחוזי רק לאחר שלושה חוד' שים. העדים: שוטרי המחלק לסמים 'מוסר, והלקוחות דויד אליהו, מיכאל זיקס ואברהם רוברג. הנאשמים: יעקוב כהן ומרים סמוי. האשמה: החזקת בית-בושת, שידול למעשה' זנות, וחיים על רחחיה של פרוצה.

יעקוב הכחיש בתוקף את האשמה. מרים

הודתה מייד, ביקשה עונש מאסר-על-תנאי. הסיבה: יש לה ילד, והיא צריכה לדאוג לו. מרים היא בת 24. בנה — בן אחת-עשרה. פרט לזה היא כמובן "רוצה להתחיל בחיים חדשים". השופט פסק לה שמונה חודשים על-תנאי, והיא הפכה מיד לעד-תביעה נגד יעקוב כהן.

עדותיה, הנרשמות בבית-המשפט, הן יבשות כסעיפיו של ספר החוקים. בזנות היא החלה להתעסק לפני אחת-עשרה שנה, מיד לאחר הולדת בנה. היא היתה אז בת 13, והוריה לא רצו לקבלה לביתם עם תינו' קה המזור.

בשביל יעקוב היא עובדת מאז שנתיים. במשך השנה הראשונה עבדה ברחוב, ואחר-כך שכר יעקוב את הדירה, פתח בה את העסק. את כל הכסף היא מוסרת ליעקוב, מקבלת ממנו רק את הסכום הדרוש כדי לשלם למוסד עבור החזקת בנה. מאותו כסף פירנס יעקוב גם את בנו, ושילם לאשתו — עימה הוא לא גר כבר יותר משנה — סכום של 150 לירות לחודש.

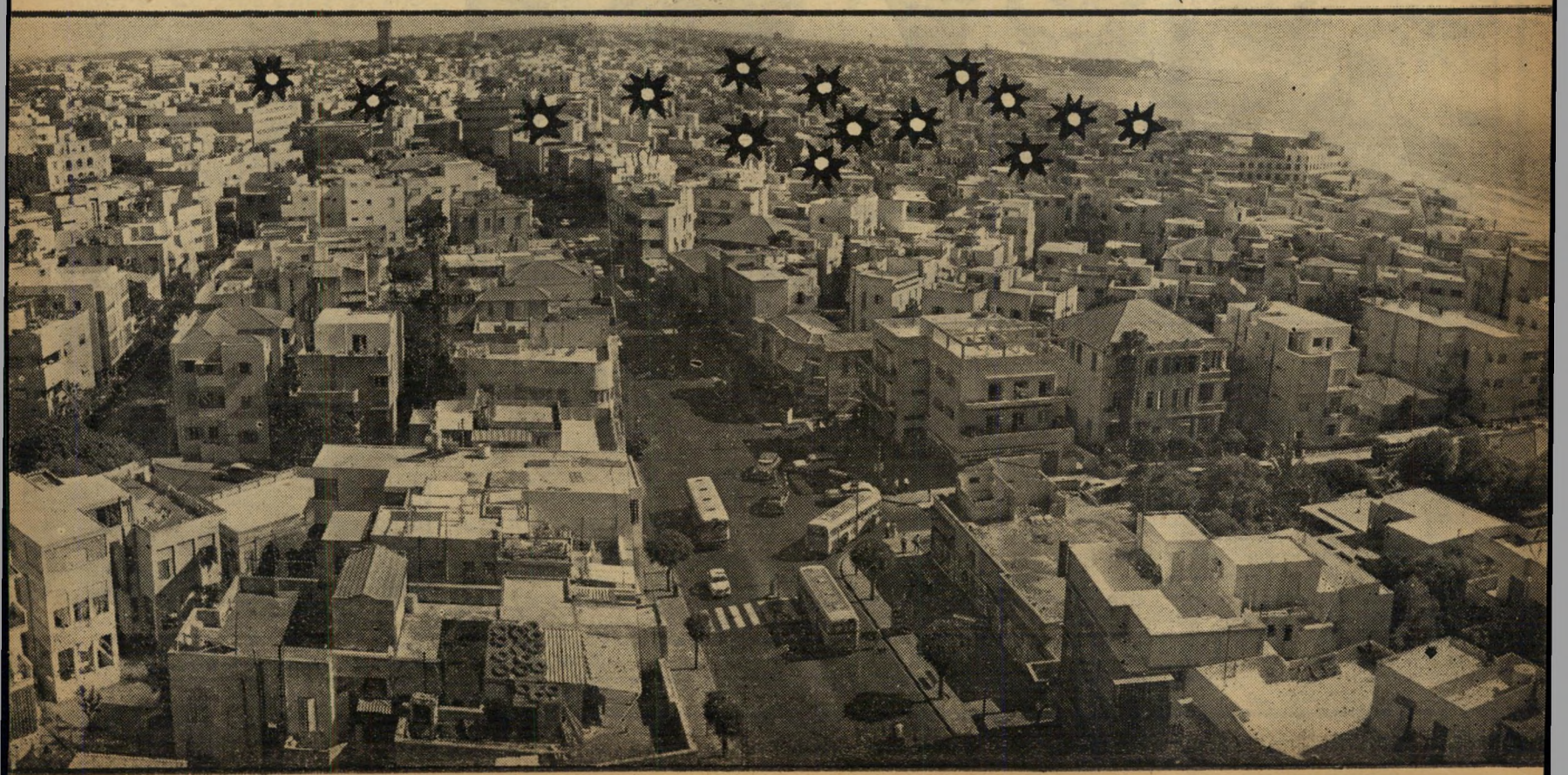
לפני חודש נאלצה מרים לבצע הפלה. ה' רופא ציחה עליה להינזר מיחסים למשך אר' בעה שבועות. "אבל יעקוב אמר שאין לנו כסף", סיפרה לשופט, "וכבר אחרי עשרה

ימים התחיל להביא לי קליינטים חדשים". לנוכח כובד הערויות, הודה יעקוב ב' אמצע הדיונים המשפטיים. העונש שהוטל עליו: תשעה חודשי מאסר.

רחוב אילת 35, יפו. צירף עם ציון מקום מדויק: ליד תחנת הבנוזין. כוח האדם מבטיח שרות מהיר: שתי פרוצות עובדות באופן קבוע, ונוספות — באופן זמני. אחת מהן נאשמת בשידול נערות ל' עסוק בזנות. שני סרסורים אלימים שומ' רים על המקום, לידו חולפית, לפחות תרי' סר פעמים ביום, נידות המשטרה, בדרך-לבית-המשפט או למשטרת יפו.

העונשים הם קטנים עד לגיחוק: שלושה חודשי מאסר, שישה שבועות מאסר, חוד' שיים מאסר על-תנאי. ככה זה נמשך. הנא' שמים מודים מידי, מרצים את העונש וחוזי' רים לעיסוקם הישן.

שת בתייהפגישות אינה מוגבלת, כפי שניתן לחשוב, לשכונות העוני בל' בד. היא פרושה על כל תל-אביב. הלקוחות הפוטנציאליים אינם הייבים לכתת רגליהם רחוק, והם יכולים למצוא את המקומות ל' סיפוק דרישותיהם בשכונות הקרובה ביותר.

* כל השמות ברשימה זו — בדויים.